

AURELIA
BORZIN

Bărci de salvare

Căderea, prăbușirea
este colectivă, salvarea
este individuală.

Vasile Andru

Este dificil, fiind parte a unui fenomen în masă – acesta manifestându-se în tot firescul și inerența sa, să te detașezi de „val” pentru a-l conștientiza în esență și pentru a (te) urmări din exterior (o poziționare avantajoasă în asemenea cazuri) transfigurările la care este supusă ființa umană. Spectaculoasele naufragii în furtună, pictate de J.M.W. Turner, mi-au declanșat această viziune panoramică exterioară, ducându-mă cu gândul la... „naufragiul basarabean”. Un naufragiu în care fiecare încearcă să se salveze cum poate.

Unii, de frica unui sfârșit dureros aici, pe nava aceasta fără ieșire, se aruncă în valuri, emigrând exasperat în afara acestor hotare. Alții sunt duși, de aceeași frică (neconștientizată, poate), *pe culmile disperării* cioraniene, strângându-și singuri funia în jurul gâtului (în modul cel mai direct sau, bineînțeles, renunțând pur și simplu... la viață). Îi identifici în grămezi: ratați, alcoolizați, drogați etc. Cei care rămân pe corabie să întâmpine stoic sfârșitul, indiferent care va fi acesta, sunt singulari... (și nu neapărat reprezentând luptătorii întru „salvare”, s-ar putea să fie lipsiți de orice fel de lanțuri care i-ar lega de lucruri... terestre, avându-și viața concentrată în spiritul universal).

Paradoxală, dar explicabilă, în acest peisaj apocaliptic, este imaginea jefuitorilor de vas, identificați, în mare, cu însuși căpitanul vasului. Pentru că în debandada, debusolarea și frica injectate în mase, acesta, în toată lejeritatea, are mână liberă să orânduiască, să distribuie și să-și asume. Uneori, cred fără rest că „naufragiul basarabean” este unul artificial, înscenat intenționat pentru această delapidare. Ar trebui să privim cu suspiciune fiecare „personaj” cu... brațele încărcate (doar dacă acestea nu sunt pline cu flori), pentru că în mod normal, în situația „apocaliptică” creată (mă refer și la cadrul legal, și la fenomenul corupției și birocrăției existent la diferite niveluri...), să ai ceva în buzunar, să duci ceva în mâini e mare lucru.

În definitiv, e decizia fiecăruia ce întreprinde și ce alege în conjuncturi de naufragiu, astfel ca, în final, *să reușească să se întoarcă viu din mare*. Căci, până la urmă, aceasta e problema finalității unei nave gata să se scufunde, nu? Una a rezistenței.

Bărcile de salvare sunt numărate și ținute ascunse sub șapte lacăte, pentru a nu admite martori lucizi ai acestei societăți în... furtună să ajungă la țarm chemând ajutoare și istorisind despre cele ce se întâmplă *acolo*, în interiorul navei. Pe de altă parte, în cazul în care mai părăsește vasul și acest segment de pasageri, căpitanul riscă să ajungă în port doar cu o jumătate din cetățenii cu care a ieșit în larg (dintre care și aceștia, în mare, niște... desființați).

Până la următoarele alegeri, când ar trebui să ne întoarcem în port și să ne delegăm căpitanul pentru o nouă ieșire în larg...

o barcă de salvare ar fi și numărul de față al revistei.

